

DE STEM

A woman with long blonde hair, wearing a white, sleeveless, flowing dress, stands in the lower right corner of the frame. She is looking out over a vast, hazy landscape that stretches to the horizon. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall atmosphere is dreamlike and ethereal. The text is overlaid on this background.

KORT VERHAAL

JOSJE SWINKELS

DE STEM VAN MIJN VADER

Hoorde ik daar mijn naam? Gebeurde dit echt? Was het dan waar dat je geliefden je stonden op te wachten, wanneer je het aardse ging verlaten?

‘Rosalie, daar ben je dan.’ Het was niet meer dan een fluistering in de nacht, maar ik wist het zeker: dit was de stem van mijn vader. Wat had ik die stem al lang niet meer gehoord.

Herinneringen kwamen als een film naar boven.

Ik zag mezelf als klein meisje, achterop de fiets. Stevig hield ik me vast aan het zadel, mijn voeten in de zwarte fietstassen, aan weerszijden van de bagagedrager. Voor me de brede, sterke rug van mijn vader.

Een fluweelzacht konijntje, snuffelend aan mijn hand. Ik omklemde stevig de wortel die mijn vader, even daarvoor, uit de vochtige aarde van onze moestuin had getrokken.

De achterdeur die voor me open gehouden werd zodat ik, doorweekt van de regen, snel naar binnen kon. Mijn vader die met zijn warme stem liefdevol mijn naam uitsprak.

‘Rosalie, mijn meisje. Kom maar gauw.’ Mijn vader was omringd door prachtig, zachtgeel licht.

‘Papa! Oh papa, ik heb je zo gemist.’ Wat was ik blij hem te zien. Ik reikte naar zijn uitgestoken hand.

‘Houdt me vast, papa, anders val ik.’ Ik sperde mijn ogen open. Durfde niet te knippen, bang dat hij zou verdwijnen, in die split second dat ik mijn ogen dicht deed.

‘Rosalie, ik wacht op je.’ Zijn stem klonk zacht. Een nauwelijks voelbare streling beroerde mijn wang. Dat betekende dat hij heel dichtbij was.

Nóg verder sperde ik mijn ogen open. Zijn beeld vervaagde. Waar was hij? Ik zag hem niet meer. Ik wilde zo graag naar hem toe.

‘Papa! Waar ben je?’

‘Rosalie.’ Opnieuw hoorde ik mijn naam. Tegelijkertijd voelde ik een hand op mijn arm. Ik draaide mijn hoofd in de richting van het geluid, opende mijn ogen om ze net zo snel weer te sluiten. Het felle licht zorgde voor een pijnlijke steek in mijn hoofd.

‘Rosalie, volgens mij ben je nu echt wakker aan het worden. Gefeliciteerd! Je hebt een dochttertje en het is net zo’n pittige dame als jij. Ze zijn nog met haar bezig, maar de start is goed. Heb je pijn? Daar kan ik je iets voor geven, mocht het nodig zijn.’

Te veel informatie in één keer. Ik hoorde wel wat er gezegd werd, maar mijn hersenen registreerden niet de inhoud van de zinnen. De betekenis van de woorden.

Opnieuw voelde ik me wegzakken. Wegglijden in het niets. Het verlangen om mijn vader te zien was zo groot. Ik wilde niet langer vechten. Uitgestreden was ik. Ik had mijn taak volbracht. M'n kind was geboren en schijnbaar leefde ze.

Het niemandsland tussen hemel en aarde trok weer aan me. De neiging om eraan toe te geven was groot. Maar waar was mijn vader? Zonder hem kon ik het niet.

'Papa?' Ik luisterde ingespannen of ik zijn stem nog kon horen. Stilte. Doodse stilte.

'Papa?' Maar de stem van mijn vader was verdwenen.